

DELEGATURA

UOKiK W KATOWICACH

Katowice, dnia 2010-09-14

RKT-61-04/10/HS

DECYZJA Nr RKT 29/2010

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz § 2 ust. 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. Nr 107, poz. 887),

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przeciwko SMS Kredyt Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu:

I. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** określoną w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ww. ustawy bezprawne działania SMS Kredyt Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu polegające na ustalaniu w umowach o kredyt konsumencki łącznej kwoty wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki w kwocie przekraczającej 5% kwoty udzielonego kredytu, co jest sprzeczne z art. 7a ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100 poz. 1081 ze zm.) **i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.**

II. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** określoną w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ww. ustawy bezprawne działania SMS Kredyt Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu polegające na nie informowaniu konsumentów przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia propozycji zawarcia umowy, o możliwości pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wynikających z umowy, co jest sprzeczne z przepisami art. 16b pkt 14 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22 poz. 271 ze zm.) **i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.**

III. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** określoną w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ww. ustawy bezprawne działania SMS Kredyt Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu polegające na nie potwierdzaniu konsumentom na piśmie lub za pomocą innego statycznego nośnika informacji dostępnego dla konsumenta, w szczególności dyskiety, CD-ROM-u, DVD, informacji o których mowa w art. 16b ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22 poz. 271 ze zm.) przy udzielaniu konsumentom kolejnych kredytów konsumenckich przed zawarciem umowy lub gdy umowa jest na życzenie konsumenta zawierana z zastosowaniem środka porozumiewania się na odległość, który nie pozwala na doręczenie warunków umowy, niezwłocznie po jej zawarciu, co jest

sprzeczne z art. 16b ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22 poz. 271 ze zm.) **i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.**

IV. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** określona w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ww. ustawy bezprawne działania SMS Kredyt Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu polegające na wprowadzającym w błąd działaniu Spółki poprzez rozpowszechnianie prawdziwych informacji o prawie odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki w sposób mogący wprowadzić konsumentów w błąd, co jest sprzeczne z art. 3 w związku z art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171 poz. 1206) **i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.**

V. Na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w celu zapewnienia wykonania nakazu określonego w pkt IV sentencji decyzji, **określa się SMS Kredyt Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów** polegające na nakazie wyeliminowania z obrotu prawnego z konsumentami postanowienia zawierającego prawdziwą informację o prawie odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki, które może wprowadzić konsumentów w błąd, co do terminu w jakim może do tego dojść - w przypadku zawartych z konsumentami umów ramowych określających warunki udzielania pożyczek gotówkowych - w terminie **dwóch miesięcy** od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

VI. Na podstawie art. 27 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** działania SMS Kredyt Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu polegające na stosowaniu we wzorze umowy o kredyt konsumencki o nazwie „Umowa określająca warunki udzielania pożyczek gotówkowych” postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), którego treść jest następująca: *„Klient ma obowiązek informowania Pożyczkodawcę o zmianie sytuacji materialnej mogącej wpłynąć na zdolność do spłacania pożyczek. W szczególności klient powinien poinformować Pożyczkodawcę o zmianie lub utracie pracy, rozpoczęciem przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego oraz wszelkich zajęciach komorniczych (...)”*, co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 26.02.2010r.**

VII. Na podstawie art. 26 ust. 2 w związku z art. 27 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w celu zapewnienia wykonania nakazu określonego w pkt VI sentencji decyzji, **określa się SMS Kredyt Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów** polegające na nakazie wyeliminowania z obrotu prawnego z konsumentami postanowienia zawierającego klauzulę abuzywną - w przypadku zawartych z konsumentami umów ramowych określających warunki udzielania pożyczek gotówkowych - w terminie **dwóch miesięcy** od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

VIII. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **nakłada się** na SMS Kredyt Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu

1. **karę pieniężną** w wysokości 1.960 zł (słownie: jednego tysiąca dziewięciuset sześćdziesięciu złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o

jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji,

2. **karę pieniężną** w wysokości 1.960 zł (słownie: jednego tysiąca dziewięciuset sześćdziesięciu złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie II sentencji niniejszej decyzji,
3. **karę pieniężną** w wysokości 1.960 zł (słownie: jednego tysiąca dziewięciuset sześćdziesięciu złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie III sentencji niniejszej decyzji,
4. **karę pieniężną** w wysokości 816 zł (słownie: ośmiuset szesnastu złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie IV sentencji niniejszej decyzji,
5. **karę pieniężną** w wysokości 294 zł (słownie: dwustu dziewięćdziesięciu czterech złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie VI sentencji niniejszej decyzji.

IX. Na podstawie art. 77 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 80 tej ustawy oraz na podstawie art. 264 §1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst. jedn. Dz.U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, postanawia się **obciążyć** SMS Kredyt Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu **kosztami** przeprowadzonego **postępowania** i zobowiązać ww. przedsiębiorcę do zwrotu na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 39,45 PLN (słownie złotych: trzydziestu dziewięciu złotych i czterdziestu pięciu groszy) w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej zwany Prezesem Urzędu) przeprowadził postępowanie wyjaśniające (sygn. akt RKT-405-12/09/HS) w sprawie SMS Kredyt Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu (dalej zwanej Spółką), które miało na celu wstępne ustalenie, czy w związku z działalnością Spółki nastąpiło naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz czy miało miejsce naruszenie chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniające podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach. W toku przedmiotowego postępowania zbadano wzorce umów stosowane przez Spółkę przy zawieraniu z konsumentami umów o kredyt konsumencki oraz umowy o kredyt konsumencki faktycznie zawarte z konsumentami. W wyniku analizy rzeczonych wzorców i umów Prezes Urzędu powziął podejrzenie, iż działanie Spółki może naruszać art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Wobec podejrzenia naruszenia art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w dniu 15.02.2010r. wszczęto przedmiotowe postępowanie, którego zakres określa postanowienie nr 1 (karta nr 2). Prezes Urzędu postanowieniem nr 2 dowody zgromadzone w postępowaniu wyjaśniającym zaliczył w poczet dowodów w prowadzonym z urzędu postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (karta nr 4).

Spółka nie uznała zarzutu Prezesa Urzędu określonego w pkt. I sentencji decyzji. Spółka podniosła, że konsument, który od niej otrzymał pożyczkę, najpóźniej w dniu spłaty musi spłacić kwotę, którą mu wypłacono powiększoną o opłatę przygotowawczą w wysokości 5% kwoty do wypłaty, składkę ubezpieczeniową oraz odsetki. W przypadku terminowej spłaty konsument nie ponosi żadnych innych kosztów. Spółka jest przekonana, że spełnia

wymagania określone w obowiązujących przepisach prawa (karta nr 48). Spółka podniosła, że wprowadzając obecny system opłat i prowizji kierowała się praktyką polskiego sektora bankowego (karta nr 84).

Spółka nie uznała zarzutu Prezesa Urzędu określonego w pkt. II sentencji decyzji. Spółka podniosła, że w § 11 regulaminu wskazany został tryb pozasądowego rozstrzygania sporów w umowie i jest nim tryb reklamacyjny, który jest zawsze stosowany przed wszczęciem jakiegokolwiek sprawy sądowej. W opinii Spółki spełnia to ustawowe wymagania stawiane zawieraniem przez nią umowom (karta nr 48). Spółka podniosła, że wskazane przez nią instytucje, do których może się zwrócić konsument, by skorzystać z pozasądowego rozstrzygnięcia spraw w zakresie usług finansowych, tj. arbiter bankowy, rzecznik ubezpieczonych, sąd polubowny przy Komisji Nadzoru Finansowego – nie obejmują swoją właściwością działalność Spółki. Spółka podniosła, że nie ma jasności w jakim zakresie uchybiła obowiązkowi wskazania pozasądowego rozstrzygania sporów wynikających z umowy i podkreśliła, że cyt.: „W Polsce brak jest w istocie takich dróg pozasądowego (i instytucjonalnego) rozstrzygania sporów z tych umów zawieranych z udziałem Spółki i jej klientów” (karty nr 82-84).

Spółka nie uznała zarzutu Prezesa Urzędu określonego w pkt. III sentencji decyzji. Spółka podniosła, że w celu redukcji kosztów operacyjnych oraz ułatwienia konsumentom korzystania z krótkoterminowych pożyczek (15 lub 30 dni) wdrożyła w lutym 2008r. wzór umowy o kredyt konsumencki o charakterze ramowym. Umowa ramowa reguluje warunki korzystania z pożyczek przez czas nieokreślony. Konsument zobowiązany jest także do zapoznania się z regulaminem. W opinii Spółki jej działanie jest zgodne z obowiązującym porządkiem prawnym (karty nr 48-49). W opinii Spółki stosowanie umowy ramowej wraz z regulaminem w pełni odpowiada wymaganiom ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...), albowiem umowa ta jest wysyłana bezpośrednio po udzieleniu pierwszej z pożyczek. Spółka podniosła, że umowa jest zawarta na życzenie konsumenta z zastosowaniem środka porozumiewania się na odległość i nie jest technicznie wykonalne, żeby za pomocą wiadomości sms podać wszystkie informacje określone w art. 16b ust. 1 ww. ustawy. W opinii Spółki umowa ramowa wraz z regulaminem zawiera informacje określone w art. 16b ust. 1 ww. ustawy i jej działanie jest zgodne z art. 16b ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) (karty nr 84-85).

Spółka uznała zarzut określony w pkt. IV sentencji decyzji. Pismem z dnia 25.02.2010r. oraz z dnia 01.04.2010r. Spółka poinformowała Prezesa Urzędu o podjętych działaniach i o zmianie dokonanej w § 9 umowy ramowej (karty nr 49-50 i 89-90).

Spółka uznała zarzut Prezesa Urzędu określony w pkt. VI sentencji decyzji. Pismem z dnia 25.02.2010r. oraz z dnia 01.04.2010r. Spółka poinformowała Prezesa Urzędu o podjętych działaniach i o zmianie dokonanej we wzorcu umowy poprzez wykreślenie kwestionowanego postanowienia (karty nr 47-48 i 89).

Spółkę poinformowano o zakończeniu zbierania materiału dowodowego i o możliwości zapoznania się z materiałem zgromadzonym w toku postępowania (karta nr 159). Spółka skorzystała z przysługującego jej uprawnienia, zapoznała się z materiałem dowodowym (karty nr 160-164) i skorzystała z uprawnienia do przesłania uwag (karty nr 166-172 i 175-223).

Prezes Urzędu ustalił, co następuje.

Spółka wpisana jest do KRS pod nr 0000284629 (karty nr 9-14). Rodzaj prowadzonej przez Spółkę przeważającej działalności to pozostałe formy udzielania kredytów (karta nr 15). Spółka swoim działaniem obejmuje obszar Rzeczypospolitej Polskiej, a umowy pożyczki krótkoterminowej zawierane z konsumentami są umowami zawieranymi na odległość (karty nr 6-8).

Spółka poinformowała Prezesa Urzędu o trybie zawierania umów z konsumentami (karty nr 6-46). Spółka poprzez ogólnie dostępną witrynę internetową WWW.smskredyt.pl udostępnia konsumentom informacje o zasadach, warunkach i kosztach udzielania cyt.

„szybkiej pożyczki” (karty nr 17-19). Na stronie internetowej podany jest koszt smsa 2,44 zł, całkowity koszt pożyczki tzw. chwilówki udzielanej na 15 lub 30 dni oraz udostępniony jest „Regulamin Pożyczek SMS Kredyt” obowiązujący od dnia 28.09.2009r. (dalej zwany regulaminem). Spółka na prośbę potencjalnego klienta przesyła umowę ramową wraz z regulaminem. Jak wyjaśnia Spółka, po udzieleniu pierwszej pożyczki, do każdego konsumenta wysyłana jest pocztą papierowa wersja zawartej umowy. Umowa ma charakter ramowy i umożliwia również otrzymywanie kolejnych pożyczek. Wzór umowy ramowej o nazwie „Umowa określająca warunki udzielania pożyczek gotówkowych” stosowany jest od 16.03.2009r. Na potwierdzenie stosowania wzorca umowy ramowej Spółka przesłała umowy zawarte z konsumentami (karty nr 35-46). Tak więc ilekroć będzie mowa o stosowanym przez Spółkę wzorcu umowy należy przez to rozumieć także umowy faktycznie zawarte przez Spółkę z konsumentami.

Na stronie internetowej Spółki WWW.smskredyt.pl znajduje się informacja cyt: „Wyślij SMS o treści SMSKREDYT na numer 7212 nasz konsultant oddzwoni”. Znajdują się tam także między innymi informacje o całkowitym koszcie udzielanych przez Spółkę na okres 15 dni pożyczek cyt: „kwota do wypłaty 200 zł, koszt pożyczki 51 zł, kwota do spłaty 251 zł”, „kwota do wypłaty 500 zł, koszt pożyczki 130 zł, kwota do spłaty 630 zł (karta nr 17). Według ustalonych przez Spółkę zasad wniosek o pożyczkę składa się poprzez wysyłanie trzech kolejnych wiadomości sms (§ 5 pkt 2-5 regulaminu karty nr 26-27). Według § 5 pkt 11 regulaminu „Koszt każdego SMS przesłanego na numer 7212 wynosi 2,44 PLN z VAT”. W umowach określających warunki udzielania pożyczek gotówkowych w § 3 pkt 1 Spółka określiła „warunki pożyczek”. Przykładowo: konsument, który określa okres pożyczki na 15 dni i kwotę do wypłaty w wysokości 200 zł, ponosi koszt opłaty przygotowawczej, która wynosi 10 zł, co stanowi 5% kwoty pożyczki, oraz ponosi koszt składki ubezpieczeniowej (karta nr 43-44). Jak wynika z powyższego konsument zainteresowany kwotą pożyczki w wysokości 200 zł poniesie poza składką ubezpieczeniową i odsetkami koszt opłaty przygotowawczej wynoszącej 5% kwoty pożyczki oraz koszt 3 smsów po 2,44 zł każdy.

Umowy z konsumentami Spółka zawiera na piśmie tylko jeden raz, to jest przy pierwszej usłudze (karty nr 6-8 oraz § 13 pkt 1 umowy karty nr 21-24 oraz § 5 pkt 18 regulaminu karty nr 26-27). Kolejne pożyczki udzielane są pozyskanym przez Spółkę konsumentom po przesłaniu smsem stosownego wniosku o udzielenie pożyczki, bez zawierania na piśmie umowy (§ 3 pkt 12 i § 5 umowy karty nr 21-24). Konsument otrzymuje kolejne kredyty, lecz nie otrzymuje potwierdzenia ich zawarcia na piśmie.

Wśród informacji zamieszczonych na stronie internetowej Spółki, a także treści komunikatów sms przesyłanych do klientów oraz w stosowanych przez Spółkę wzorcach umowy brak jest informacji o możliwości pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wynikających z umowy (karty nr 17-19, 30-31, 21-29).

W § 12 pkt 3 wzorca umowy określającej warunki udzielania pożyczek gotówkowych znajduje się następujące postanowienie: „Klient ma obowiązek informowania Pożyczkodawcę o zmianie sytuacji materialnej mogącej wpłynąć na zdolność do spłacania pożyczek. W szczególności klient powinien poinformować Pożyczkodawcę o zmianie lub utracie pracy, rozpoczęciem przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego oraz wszelkich zajęciach komorniczych (...)” (karty nr 21-24). Stosowanie tego wzorca potwierdzają umowy zawarte z konsumentami (kart nr 35-46).

Prezes Urzędu zwrócił uwagę na postanowienia zawarte w § 9 pkt 1 i pkt 2 umów zawartych z konsumentami (karty nr 35-46). Według § 9 pkt 1 umowy cyt: „Zgodnie z postanowieniami Ustawy o Niektórych Prawach Konsumenta Klient może bez podania przyczyny odstąpić od niniejszej Umowy w terminie 14 dni od dnia jej podpisania”. Następnie w § 9 pkt 2 umów znajduje się zapis cyt: „Zgodnie z art. 11 ust. 1 Ustawy o Kredycie Konsumentkim Klient może każdorazowo bez podania przyczyny odstąpić od każdej z umów pożyczek udzielonych w wykonaniu Umowy w terminie 10 dni. Termin do odstąpienia liczy się od dnia udzielenia pożyczki przez Pożyczkodawcę i przelania na tej podstawie środków na rachunek klienta”. Załącznikiem nr 1 do umowy jest „odstąpienie od

udzielonej pożyczki' określające prawo odstąpienia od umowy pożyczki w terminie 10 dni od daty zawarcia umowy (karta nr 25).

Po wszczęciu niniejszego postępowania Spółka dokonała zmiany we wzorcu umowy stosowanym od dnia 26.02.2010r. poprzez usunięcie klauzuli abuzywnej (karty nr 47-50). W umowach zawieranych od dnia 26.02.2010r. przez Spółkę z konsumentami, z zastosowaniem zmienionego wzorca umowy, nie ma kwestionowanego postanowienia (karty nr 92-119). Spółka wyjaśniła, że z konsumentami zawiera na piśmie umowy o kredyt konsumencki jeden raz, przy udzielaniu pierwszej pożyczki. Jak oświadczyła Spółka, w sytuacji złożenia wniosku o kolejną pożyczkę klientom przesyłany jest aneks do umowy ramowej zawierający informację o usunięciu z umowy postanowienia zawartego w § 12 pkt 3 (karty nr 47-50).

Także po wszczęciu postępowania Spółka umieściła w § 9 umów ramowych informację o prawie do odstąpienia od umowy w 14 dniowym terminie. Informacja o tym uprawnieniu konsumenta zawarta jest także w załączonym do umów wzorze oświadczenia. Działanie Spółki w tym zakresie potwierdzają umowy zawarte z konsumentami od dnia 26.02.2010r. (karty nr 92-119).

Osiągnięty w roku 2009 przychód Spółki stanowił 1.633.334,41 zł. (słownie: jeden milion sześćset trzydzieści trzy tysiące trzysta trzydzieści cztery złote czterdzieści jeden groszy, - karty nr 148-155).

Prezes Urzędu zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów *Zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów*. Przepis art. 24 ust. 2 ww. ustawy stanowi, że *Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności: 1) stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.); 2) naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji; 3) nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji*. Art. 24 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje natomiast, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Konsumentem w rozumieniu ww. ustawy jest osoba fizyczna dokonująca czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową (art. 22¹ k.c. w zw. z art. 4 pkt 12 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów).

Zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed wymierzonymi w nie naruszeniami polegającymi na sprzecznych z prawem działaniach przedsiębiorców. Tworząc katalog działań naruszających zbiorowe interesy konsumentów ustawodawca posłużył się terminem „w szczególności”, co oznacza, że ma on charakter przykładowy. Zamiarem ustawodawcy było uznanie za praktykę określoną w art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów działań, które naruszyły przepisy innych aktów prawnych. W związku z tym, w celu konkretyzacji przesłanki bezprawności należy sięgnąć do przepisów innych ustaw. Dopiero na ich podstawie możliwe jest dokonanie oceny działań przedsiębiorcy w aspekcie ich zgodności z prawem.

Aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest łączne spełnienie następujących trzech przesłanek:

- kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy,
- zachowanie przedsiębiorcy musi nosić znamiona bezprawności,
- zachowanie powyższe musi godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera definicję przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 4 pkt 1 powołanej ustawy, pod pojęciem tym należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1905 ze zm.) oraz: a) osobę fizyczną, osobę

prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej, b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2 – na potrzeby przepisów dotyczących (...) praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (trzeci człon definicji przedsiębiorcy zawartej w art. 4 pkt 1 lit. c) znajduje zastosowanie wyłącznie w postępowaniach w sprawach koncentracji). Natomiast w myśl art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorcą w jej rozumieniu jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Właściwą dla przedsiębiorcy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopaliny ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (art. 2 ww. ustawy).

SMS Kredyt Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu jest spółką prawa handlowego wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą. Nie ulega zatem wątpliwości, iż posiada ona status przedsiębiorcy w rozumieniu powoływanego powyżej art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym Spółka przy wykonywaniu działalności gospodarczej podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów i jej działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Druga przesłanka zostaje spełniona, gdy przedsiębiorca podejmuje działania sprzeczne z prawem lub gdy nie dopełnia ciążącego na nim obowiązku. Dla stwierdzenia bezprawności działania przedsiębiorcy bez znaczenia pozostaje strona podmiotowa czynu, a zatem wina sprawcy i stopień tej winy, a także świadomość istnienia naruszonych norm prawnych. W dalszej części uzasadnienia, oddzielnie dla każdej z praktyk, będzie wykazane, że zakwestionowane przez Prezesa Urzędu zachowania Spółki są zachowaniami bezprawnymi.

Trzecia przesłanka niezbędna do stwierdzenia praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów jest natomiast spełniona wówczas, gdy dane działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy godzi w interesy konsumentów jako zbiorowości. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów określa zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów konsumentów oraz reguluje zasady i tryb przeciwdziałania praktykom naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, co wynika z treści art. 1 ust. 1 i 2 tej ustawy. Zbiorowy interes konsumentów dotyczy nieokreślonego ogółu, a naruszenie tego interesu może mieć miejsce wtedy, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą o ochronie konkurencji konsumentów dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku oraz wtedy, gdy działania te wywołują inne niekorzystne zjawiska. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w odniesieniu do konsumentów chroni zatem ich interesy jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym. W przedmiotowej sprawie opisane działania Spółki dotyczą zbiorowego interesu konsumentów, gdyż skierowane są do nieokreślonego kręgu konsumentów, których nie sposób jednoznacznie zidentyfikować. Stosowane praktyki wymierzone są bowiem we wszystkich rzeczywistych odbiorców świadczonych przez Spółkę usług, z którymi zawarto umowy o kredyt konsumencki o treści zakwestionowanej w toku niniejszego postępowania, jak również w potencjalnych odbiorców jej usług, będących konsumentami w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Wskazuje to na naruszenie w przedmiotowej sprawie interesu publicznego, przez który należy rozumieć prawo wszystkich konsumentów do bezpieczeństwa ekonomicznego oraz do otrzymania rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w odniesieniu do konsumentów chroni bowiem ich interesy jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym; znajduje zastosowanie wówczas, gdy określone zachowanie dotyka nieokreślonej z góry liczby uczestników rynku.

Ad I.

Spółce postawiono zarzut bezprawnego działania noszącego znamiona praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na ustalaniu łącznej kwoty wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki w sposób, który jest niezgodny z art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim.

Stosownie do zapisu art. 2 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim - *Przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, (...) udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci.* Według art. 2 ust. 2 ww. ustawy - *Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności: 1/ umowę pożyczki, 2/ umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego (...).* Według art. 3 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy o kredycie konsumenckim *ustawy nie stosuje się do umów o kredyt konsumencki w wysokości większej niż 80.000 zł albo równowartości tej kwoty w innej walucie niż waluta polska (...).*

Punktem wyjścia w ocenie, czy zachowanie Spółki będące przedmiotem postawionego jej zarzutu nosi cechy bezprawności stanowi art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim stanowiący, że *Łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki, z wyłączeniem udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa kosztów, związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń (w tym kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu (...), nie może przekroczyć 5% kwoty udzielonego kredytu konsumenckiego.*

Odnośnie postawionego zarzutu ustalania łącznej kwoty wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki w sposób niezgodny z art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim Spółka podniosła, że konsument, który od niej otrzymał pożyczkę, najpóźniej w dniu spłaty musi spłacić kwotę, którą mu wypłacono powiększoną o opłatę przygotowawczą w wysokości 5% kwoty do wypłaty, składkę ubezpieczeniową oraz odsetki. W przypadku terminowej spłaty konsument nie ponosi żadnych innych kosztów (karta nr 48).

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że konsument ponosi koszt podwyższonej opłaty za 3 smsy (3 x 2,44 zł), a także koszt 5% prowizji za udzielenie pożyczki. Tak więc w przedmiotowej sprawie łączna kwota ponoszonych przez konsumenta wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki przekracza 5% kwoty udzielonego kredytu, co potwierdza bezprawność działania Spółki. Ustawodawca w treści ww. przepisu wyraźnie wskazał górną granicę ponoszonych przez konsumenta kosztów zawarcia umowy o kredyt konsumencki „...nie może przekroczyć 5% kwoty udzielonego kredytu konsumenckiego”.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu uznał, iż zakwestionowane działania Spółki godzą w interesy konsumentów, albowiem oddziałują na interesy odbiorców. Zakwestionowane postanowienia nakładają na odbiorców ciężar większy od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, iż opisane działanie świadczy o godzącym w interesy konsumentów bezprawnym działaniu Spółki.

W tym stanie rzeczy należy przyjąć, że zachowanie Spółki będące przedmiotem postawionego w niniejszej sprawie zarzutu stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Stąd należało orzec jak w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

Ad II.

Postawiony Spółce zarzut dotyczy bezprawnego działania noszącego znamiona praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegającej na nieinformowaniu konsumentów przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia mu propozycji zawarcia umowy o kredyt konsumencki o możliwości pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wynikających z umowy, co jest niezgodne z art. 16b ust. 1 pkt 14 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22 poz. 271 ze zm.).

Stosownie do definicji zawartej w art. 16a ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) usługami finansowymi są umowy kredytu konsumenckiego. Stosownie do szczególnych regulacji zawartych ww. ustawie, zgodnie z art. 16b ust. 1 pkt 14 *Konsument powinien być poinformowany, przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia mu propozycji zawarcia umowy, o możliwości pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wynikających z umowy.*

Odnośnie zarzutu nieinformowania konsumenta przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia mu propozycji zawarcia umowy o kredyt konsumencki o możliwości pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wynikających z umowy Spółka podniosła, że w § 11 regulaminu wskazany został tryb pozasądowego rozstrzygnięcia sporów w umowie i według Spółki jest nim tryb reklamacyjny, który jest zawsze stosowany przed wszczęciem jakiegokolwiek sprawy sądowej (karta nr 48). Podniosła również, że arbiter bankowy, rzecznik ubezpieczonych, sąd polubowny przy Komisji Nadzoru Finansowego – nie obejmują swoją właściwością działalności Spółki. Spółka podniosła, że nie ma jasności, w jakim zakresie uchybiła obowiązkowi wskazania pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wynikających z umowy i podkreśliła, że cyt.: „W Polsce brak jest w istocie takich dróg pozasądowego (i instytucjonalnego) rozstrzygnięcia sporów z tych umów zawieranych z udziałem Spółki i jej klientów” (karty nr 82-84).

Należy podkreślić, że Spółka zorganizowała swoją działalność w taki sposób, że zawiera z konsumentami umowy o kredyt konsumencki na odległość (karta nr 6-8) i w przedmiotowej sprawie wiodące znaczenie ma ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów (...). Ustawodawca wymaga, by w informacjach podanych konsumentowi znalazła się także informacja o możliwości pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wynikających z umowy. Należy zwrócić uwagę, że ten wymóg jest wymaganiem stawianym wobec każdego przedsiębiorcy udzielającego kredytu konsumenckiego, albowiem przede wszystkim ma ułatwić konsumentom orientację w sytuacji sporu o możliwości pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wynikających z umowy. Dla konsumenta istotne znaczenie ma informacja o możliwości pozasądowego rozstrzygnięcia sporów. Treść art. 16b pkt 14 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) nie obciąża Spółki obowiązkiem edukacji konsumenta w zakresie przepisów prawa obowiązujących na terenie właściwym dla uruchomienia procedur zmierzających do rozwiązania sporów między kontrahentami. Natomiast Spółka zobowiązana jest do poinformowania, przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia konsumentowi propozycji zawarcia umowy o kredyt konsumencki, o możliwości pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wynikających z umowy. W opinii Prezesa Urzędu brak jest podstaw do uwzględnienia stanowiska Spółki w przedmiotowej sprawie. Powołane powyżej unormowania określają zakres nałożonych na Spółkę obowiązków. „*Szeroko ujęty obowiązek informacyjny jest jednym z filarów ochronnego reżimu umowy zawieranej na odległość*”¹. „*Zasadą jest udzielanie informacji przez przedsiębiorcę w sposób nieprzymuszony, samorzutnie; nie zaś tylko umożliwienie konsumentowi jej uzyskania, w razie inicjatywy konsumenta*”². W niniejszym przypadku doszło do złamania ustawowego obowiązku spoczywającego na Spółce poprzez

¹ Ewa Łętowska, „Ochrona niektórych praw konsumentów. Komentarz”, Wydawnictwo C.H. Beck, Wydanie 3., Warszawa 2001r., str. 57

² tamże

niedopełnianie obowiązku przekazywania konsumentom wymaganego zakresu informacji, w konsekwencji czego zakres przysługującej konsumentom ochrony uległ ograniczeniu. W opinii Prezesa Urzędu Spółka zobowiązana jest do działania zgodnego z art. 16b ust. 1 pkt 14 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) i w sprawie bezsporne jest, że Spółka nie informuje konsumentów o możliwości pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wynikających z umowy. W przedmiotowej sprawie zostało naruszone prawo konsumenta do informacji przewidzianej w ustawie, która wyznacza pewne minimum w standardzie ochrony interesów kredytobiorców.

Także Komisja Nadzoru Finansowego wyraziła opinię, że przedmiotowa działalność Spółki objęta jest reżimem ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...), szczególnie rozdziału 2a zawierającego przepisy o umowach zawieranych na odległość dotyczących usług finansowych. Komisja podkreśliła, że nie istnieje uzasadnienie dla zwolnienia przedsiębiorców niebędących bankami, udzielających kredytu konsumenckiego w rozumieniu ustawy o kredycie konsumenckim w przypadku, gdy umowa zawierana jest na odległość, z określonego w art. 16b pkt 14 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) obowiązku informowania konsumenta, przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia mu propozycji zawarcia umowy, o możliwości pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wynikających z umowy (karty nr 156-157). Faktem jest, że Spółka nie posiada statusu banku i zawiera z konsumentami umowy o kredyt konsumencki na odległość. Jak wynika z powyższego Spółka zobowiązana jest do poinformowania konsumentów o możliwości pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wynikających z umowy. W tym zakresie Spółka świadcząca usługi konsumentom może korzystać z regulacji dotyczących stałych polubownych sądów konsumenckich lub unormowań zawartych w Kodeksie postępowania cywilnego dotyczących sądów polubownych (art. 1154-1217). Istotne jest aby konsument otrzymał informację, że w sytuacji sporu Spółka wyrazi wolę rozstrzygnięcia sporu przez instytucję pozasądową. Jak wykazano Spółka nie wywiązała się z nałożonego na nią określonego powyżej obowiązku.

W świetle przedstawionych okoliczności niniejszej sprawy należało uznać, że wskutek naruszenia art. 16b ust. 1 pkt 14 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) Spółka dopuściła się naruszenia art. 24 ust. 1 i ust 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Stąd należało orzec jak w punkcie II sentencji niniejszej decyzji.

Ad III.

Postawiony Spółce zarzut dotyczy bezprawnego działania noszącego znamiona praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegającego na nie potwierdzaniu konsumentom na piśmie lub za pomocą innego statycznego nośnika informacji dostępnego dla konsumenta, w szczególności dyskiety, CD-ROM-u, DVD, informacji, o których mowa w art. 16b ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...), przy udzielaniu konsumentom kolejnych kredytów konsumenckich przed zawarciem umowy lub gdy umowa jest na życzenie konsumenta zawierana z zastosowaniem środka porozumiewania się na odległość, który nie pozwala na doręczenie warunków umowy, niezwłocznie po jej zawarciu, co jest sprzeczne z art. 16b ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...).

Stosownie do definicji zawartej w art. 16a ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) usługami finansowymi są umowy kredytu konsumenckiego. Minimalny zakres informacji jakie konsument powinien otrzymać przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia mu propozycji zawarcia umowy, określa art. 16b ust. 1 ww. ustawy.

Zgodnie z art. 16b ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) *Przed zawarciem umowy lub gdy umowa jest na życzenie konsumenta zawierana z zastosowaniem środka porozumiewania się na odległość, który nie pozwala na doręczenie warunków umowy, niezwłocznie po jej zawarciu, przedsiębiorca jest obowiązany do potwierdzenia konsumentowi*

na piśmie lub za pomocą innego statycznego nośnika informacji dostępnego dla konsumenta, w szczególności dyskiety, CD-ROM-u, DVD, informacji, o których mowa w ust. 1.

Odnosząc się do ww. zarzutu Prezesa Urzędu, Spółka podniosła, że w celu redukcji kosztów operacyjnych oraz ułatwienia konsumentom korzystania z krótkoterminowych pożyczek (15 lub 30 dni) wdrożyła w lutym 2008r. wzór umowy o kredyt konsumencki o charakterze ramowym. Umowa ramowa reguluje warunki korzystania z pożyczek przez czas nieokreślony. Konsument zobowiązany jest także do zapoznania się z regulaminem. W opinii Spółki jej działanie jest zgodne z obowiązującym porządkiem prawnym (karty nr 48-49). W opinii Spółki stosowanie umowy ramowej wraz z regulaminem w pełni odpowiada wymaganiom ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...), albowiem umowa ta jest wysyłana bezpośrednio po udzieleniu pierwszej z pożyczek. Spółka podniosła, że umowa jest zawarta na życzenie konsumenta z zastosowaniem środka porozumiewania się na odległość i nie jest technicznie wykonalne, żeby za pomocą wiadomości sms podać wszystkie informacje określone w art. 16b ust. 1 ww. ustawy. W opinii Spółki umowa ramowa wraz z regulaminem zawiera informacje określone w art. 16b ust. 1 ww. ustawy i jej działanie jest zgodne z art. 16b ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) (karty nr 84-85).

Ponownie należy podkreślić, że Spółka w swojej działalności zobowiązana jest do przestrzegania przepisów o kredycie konsumenckim. Ustawa ta między innymi reguluje zasady i tryb zawierania umów o kredyt konsumencki oraz obowiązki przedsiębiorcy, który udzielił kredytu konsumenckiego. Stosownie do zapisu art. 2 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim - *Przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, (...) udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci.* Stosownie do art. 4 ust. 1 ww. ustawy *Umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta na piśmie, chyba, że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Kredytodawca jest obowiązany niezwłocznie doręczyć konsumentowi egzemplarz umowy.*

Należy podkreślić, że Spółka zorganizowała swoją działalność w taki sposób, że zawiera z konsumentami umowy o kredyt konsumencki na odległość (karta nr 6-8) i w przedmiotowej sprawie wiodące znaczenie ma ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów (...). Nałożony wymóg dostarczenia konsumentowi informacji określonych w art. 16b ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów obliuguje Spółkę do przekazania tych informacji najpóźniej w chwili przedstawienia propozycji zawarcia umowy. Ma to nastąpić przed zawarciem umowy albo w przypadku, gdy zawarcie umowy nastąpiło na życzenie konsumenta za pośrednictwem środka porozumiewania się na odległość, który nie pozwala na doręczenie warunków umowy, niezwłocznie po jej zawarciu. W każdym razie informacja i jej potwierdzenie nie mogą zostać dokonane za jednym razem. Potwierdzenia dokonuje się na piśmie lub za pomocą innego statycznego nośnika informacji. Fakt, że Spółka wyjaśnia Prezesowi Urzędu, że nie jest technicznie wykonalne, żeby za pomocą wiadomości sms podać wszystkie informacje określone w art. 16b ust. 1 ww. ustawy, potwierdza, że Spółka ma świadomość niewłaściwego zachowania. Należy podkreślić, że art. 16b ust 3 ww. ustawy nie reguluje i nie określa co powinna zawierać umowa ramowa i regulamin stosowany przez Spółkę. Przepis ten nakłada na Spółkę obowiązek potwierdzania konsumentowi warunków umowy na piśmie lub za pomocą innego statycznego nośnika informacji albowiem konsument ma prawo do rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji. W opinii Prezesa Urzędu Spółka ma prawo do kontrolowania kosztów działania, ma prawo do redukcji kosztów, ale nie może się odbywać kosztem najsłabszych uczestników rynku – konsumentów, którym utrudnia się dostęp do prawdziwych, rzetelnych i pełnych informacji. W opinii Prezesa Urzędu Spółka zobowiązana jest do działania zgodnego z art. 16b ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) i w sprawie bezsporne jest, że przy zawieraniu z konsumentami kolejnych umów o kredyt konsumencki Spółka nie wykonuje nałożonego na nią obowiązku.

W świetle przedstawionych okoliczności niniejszej sprawy należało uznać, że wskutek naruszenia art. 16b ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) Spółka dopuściła się naruszenia art. 24 ust. 1 i ust 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Stąd należało orzec jak w punkcie III sentencji niniejszej decyzji.

Ad IV.

Postawiony Spółce zarzut dotyczy bezprawnego działania noszącego znamiona praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegającej na wprowadzającym w błąd działaniu Spółki, która rozpowszechniała prawdziwe informacje o prawie odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki w sposób mogący wprowadzić konsumentów w błąd.

Punktem wyjścia w ocenie, czy zachowanie Spółki będące przedmiotem postawionego jej zarzutu nosi cechy bezprawności jest art. 3 w związku z art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206). Stosownie do art. 3 ww. ustawy *Zakazane jest stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych*. Według art. 5 ust. 1 ww. ustawy *Praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął*. Zgodnie z zapisem art. 5 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy *Wprowadzającym w błąd działaniem może być w szczególności rozpowszechnianie prawdziwych informacji w sposób mogący wprowadzić w błąd*.

Spółka w § 9 pkt 1 i pkt 2 umów zawartych z konsumentami w okresie od marca 2009r. do 25.02.2010r. rozpowszechniała prawdziwe informacje, które wprowadzały w błąd konsumentów. Według § 9 pkt 1 umowy cyt: „Zgodnie z postanowieniami Ustawy o Niektórych Prawach Konsumenta Klient może bez podania przyczyny odstąpić od niniejszej Umowy w terminie 14 dni od dnia jej podpisania”. Następnie w § 9 pkt 2 zawieranych przez Spółkę umów z konsumentami (karty nr 35-46) znajdował się zapis cyt: „Zgodnie z art. 11 ust. 1 Ustawy o Kredycie Konsumenckim Klient może każdorazowo bez podania przyczyny odstąpić od każdej z umów pożyczek udzielonych w wykonaniu Umowy w terminie 10 dni. Termin do odstąpienia liczy się od dnia udzielenia pożyczki przez Pożyczkodawcę i przelania na tej podstawie środków na rachunek klienta”. Załącznikiem nr 1 do umowy było „odstąpienie od udzielonej pożyczki” określające prawo odstąpienia od umowy pożyczki w terminie 10 dni od daty zawarcia umowy (karta nr 25).

Ustawa o kredycie konsumenckim w art. 11 ust. 1 przyznaje konsumentowi prawo do odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki w terminie dziesięciu dni od dnia zawarcia umowy. Powołany przepis nie znajduje zastosowania w przypadku zawierania z konsumentami umów o kredyt konsumencki na odległość. Ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów (...) w rozdziale 2 a „Szczególne przepisy o umowach zawieranych na odległość dotyczących usług finansowych”, w art. 16 c ust. 1 stanowi - *Konsument, który zawarł na odległość umowę o usługi finansowe, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie, w terminie czternastu dni od dnia zawarcia umowy lub od dnia potwierdzenia informacji, o którym mowa w art. 16 b ust. 3, jeżeli jest to termin późniejszy*. Stosownie do zapisu art. 16 a ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny *Usługami finansowymi w rozumieniu ustawy są w szczególności umowy kredytu konsumenckiego*.

Należy ponownie podkreślić, że Spółka zorganizowała swoją działalność w taki sposób, że z konsumentami zawiera na odległość umowy określające warunki udzielania pożyczek gotówkowych (usługi finansowe) i uwzględniając powyżej powołane unormowania konsumentom, którzy zawarli ze Spółką umowy o kredyt konsumencki przysługuje prawo do odstąpienia od umowy w terminie 14 dni. Tak więc Spółka rozpowszechniała w umowach prawdziwe informacje w sposób mogący wprowadzić konsumentów błąd.

W świetle poczynionych ustaleń należało orzec, iż Spółka stosując praktykę opisaną w pkt. IV niniejszej decyzji, dopuściła się naruszenia art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Spółka uznała zarzut określony w pkt. IV sentencji decyzji i poinformowała Prezesa Urzędu o zmianie dokonanej w § 9 umowy ramowej oraz w oświadczeniu o odstąpieniu od umowy, której stosowanie potwierdzają umowy zawarte z konsumentami od dnia 26.02.2010r.

Zgodnie z art. 27 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24. W takim przypadku Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania, przy czym ciężar udowodnienia okoliczności zaniechania stosowania zarzucanej praktyki spoczywa na przedsiębiorcy (art. 27 ust. 3).

Pismem z dnia 25.02.2010r., niezwłocznie po wszczęciu przedmiotowego postępowania, Spółka poinformowała o zmianie dokonanej we wzorcu umowy poprzez umieszczenie w § 9 informacji o prawie do odstąpienia od umowy w czternastodniowym terminie (karty nr 47-50). W przypadku działania Spółki konsument może odstąpić od umowy w terminie czternastodniowym, a więc dłuższym niż przewidziany dla umów zawieranych na odległość. Stosowanie zmienionego wzorca umowy, w którym nie ma kwestionowanego postanowienia potwierdzają umowy faktycznie zawierane z konsumentami od dnia 26.02.2010r. (karty nr 92-119). Spółka nie udowodniła okoliczności zaniechania stosowania zarzucanej praktyki, albowiem w umowach ramowych zawartych w konsumentami wcześniej nadal funkcjonuje kwestionowany zapis. W obrocie prawnym z konsumentami nadal funkcjonuje prawdziwa informacja, która wprowadza konsumentów w błąd.

Stąd należało orzec jak w punkcie IV sentencji decyzji.

Ad V.

Stosownie do art. 26 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może określić w decyzji uznającej praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu zapewnienia wykonania zawartego w niej nakazu.

Należy podkreślić, że w przedmiotowej sprawie Spółka uznała zarzut określony w pkt IV sentencji decyzji w tym zakresie dokonała zmiany we wzorcu umowy lecz nie zmieniła umów zawartych z konsumentami i ma miejsce sytuacja trwających w momencie wydawania decyzji skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. Natomiast określenie w decyzji środków usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów służyć ma przede wszystkim eliminacji skutków naruszeń powstałych w efekcie stosowania przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Prezes Urzędu określił Spółce środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w przypadku umów wykonywanych w terminie 2 miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Celem określenia środków usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów jest doprowadzenie do stanu, w którym wszystkie zawarte przez Spółkę z konsumentami umowy ramowe zawierać będą prawidłową informację o terminie w jakim konsument może skorzystać z prawa odstąpienia od umowy. Spełnienie nakazu określonego w punkcie V sentencji decyzji pozwoli na wyeliminowanie nieprawidłowości.

Stąd należało orzec jak w punkcie V sentencji niniejszej decyzji.

Ad VI.

Postawiony Spółce zarzut dotyczy bezprawnego działania noszącego znamiona praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1

ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegającej na stosowaniu niedozwolonego postanowienie wzorca umowy o treści „*Klient ma obowiązek informowania Pożyczkodawcę o zmianie sytuacji materialnej mogącej wpłynąć na zdolność do spłacania pożyczek. W szczególności klient powinien poinformować Pożyczkodawcę o zmianie lub utracie pracy, rozpoczęciem przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego oraz wszelkich zajęciach komorniczych (...)*”.

W rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, pod numerem 1172 (wyrok SOKiK z dnia 15 lutego 2006r. sygn. akt XVII AmC 30/05) od dnia 5 czerwca 2007r. umieszczona jest klauzula abuzywna następującej treści: „*Pożyczkobiorca zobowiązuje się do informowania „FF” o zamiarze zaciągnięcia pożyczek, kredytów bądź udzielenia poręczenia oraz o podjęciu innych decyzji mających istotny wpływ na jego sytuację ekonomiczno finansową*”.

Zgodnie z art. 24 ust 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów „*Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.)*”.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym, Prezes Urzędu może stwierdzić stosowanie praktyki określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów również w odniesieniu do przedsiębiorcy, który nie był stroną postępowania sądowego zakończonego wpisaniem danej klauzuli do rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 2 grudnia 2005r. sygn. akt VI ACa 760/05 podkreślił, że praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest posługiwanie się postanowieniem wpisanym do rejestru w oderwaniu od zagadnienia, czy wpis do rejestru powstał w związku ze stosowaniem wzorca umowy przez podmiot, co do którego bada się stosowanie praktyki. Naruszenie interesów konsumentów może nastąpić, jak wskazał Sąd, w wyniku działań podmiotów, które stosują klauzule abuzywne już wpisane do rejestru, przy czym wpis taki związany był z działaniami innych przedsiębiorców. Z kolei w wyroku z dnia 25 maja 2005r. sygn. akt XVII Ama 46/04, Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej zwany SOKiK) wyraził pogląd, że dla uznania określonej klauzuli za niedozwolone postanowienie umowne wystarczy stwierdzenie, że mieści się ona w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru i nie jest konieczna literalna zgodność porównywanych klauzul. Czynnikiem przesądzającym o podobieństwie klauzul powinien być bowiem zamiar, cel, jakiemu ma służyć kwestionowane postanowienie. Jeśli więc cel utworzenia spornej klauzuli odpowiada celowi sformułowania klauzuli uznanej za niedozwoloną, oba zapisy można uznać za tożsame.

Przedstawione powyżej orzecznictwo potwierdza uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2006r. sygn. akt III SZP 3/2006, w której uznano, że *stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 23a³*. Odwołując się do argumentów o charakterze celowościowym oraz kierując się potrzebą zapewnienia skuteczności tego przepisu, Sąd Najwyższy podkreślił, że *praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów obejmuje również przypadki wprowadzenia jedynie zmian kosmetycznych, polegających na przestawieniu szyku wyrazów lub zastąpieniu jednych wyrazów innymi, jeżeli tylko wykładnia postanowienia pozwoli stwierdzić, że jego treść mieści*

---

³ W obowiązującej obecnie ustawie z dnia 16.02.2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów, praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów uregulowana została w art. 24.

się w hipotezie zakazanej klauzuli. Stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru, która wywołuje takie same skutki godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej co wpisana do rejestru.

Nie jest więc konieczna dokładna, literalna zbieżność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej. Niedozwolone będą również takie postanowienia umów, które mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru, których treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną wykładnię.

Prezes Urzędu uznał, że stosowane przez Spółkę postanowienie mieści się w hipotezie zakazanej klauzuli i jest podobne do klauzuli abuzywnej wpisanej do rejestru pod nr 1172 albowiem nakłada na konsumenta cyt: „*obowiązek informowania Pożyczkodawcy o zmianie sytuacji materialnej mogącej wpłynąć na zdolność do spłacania pożyczek*” i poprzez to ze względu na skutki jest tożsame z postanowieniem wpisanym do rejestru niedozwolonych postanowień umownych. Spółka stosuje klauzulę o treści zbliżonej do klauzuli wpisanej do rejestru, która wywołuje takie same skutki i godzi w interesy konsumentów. Tak więc kwestionowane postanowienie stosowane przez Spółkę służy do osiągnięcia antykonsumenckiego celu. W świetle powyższego, pomimo braku identycznej treści klauzuli stosowanej przez Spółkę z powołaną klauzulą wpisaną do rejestru, w ocenie Prezesa Urzędu, możliwe jest stwierdzenie tożsamości porównywanych klauzul. Istota tych klauzul jest bowiem taka sama i te same są okoliczności żądania działań od konsumenta, do których nie jest zobowiązany np. udzielania informacji „o podjęciu innych decyzji mających istotny wpływ na jego sytuację ekonomiczno finansową” gdy Spółka ustaliła: „*klient powinien poinformować Pożyczkodawcę o zmianie lub utracie pracy, rozpoczęciem przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego oraz wszelkich zajęciach komorniczych*”.

W świetle poczynionych ustaleń należało orzec, iż Spółka stosując praktykę opisaną w pkt. VI niniejszej decyzji, dopuściła się naruszenia art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Spółka uznała postawiony jej zarzut, poinformowała Prezesa Urzędu o podjętych działaniach i o zmianie dokonanej we wzorcu umowy poprzez wykreślenie kwestionowanego postanowienia. Jak ustalono, umowy zawierane od dnia 26.02.2010r. przez Spółkę z konsumentami nie zawierają klauzuli abuzywnej.

Zgodnie z art. 27 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24. W takim przypadku Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania, przy czym ciężar udowodnienia okoliczności zaniechania stosowania zarzucanej praktyki spoczywa na przedsiębiorcy (art. 27 ust. 3).

Pismem z dnia 25.02.2010r., w zakresie przedmiotowego zarzutu, Spółka poinformowała o zmianie dokonanej we wzorcu umowy poprzez wykreślenie kwestionowanego postanowienia (karty nr 47-50). Stosowanie zmienionego wzorca umowy, w którym nie ma kwestionowanego postanowienia potwierdzają umowy faktycznie zawierane z konsumentami od dnia 26.02.2010r. (karty nr 92-119). Spółka oświadczyła, że w sytuacji złożenia wniosku o kolejną pożyczkę klientom przesyłany jest aneks do umowy ramowej zawierający informację o usunięciu z umowy postanowienia zawartego w § 12 pkt 3 (karty nr 47-50).

W świetle podjętych przez Spółkę działań Prezes Urzędu uznał, że z dniem 26.02.2010r. tj. z dniem wprowadzenia do obrotu zmienionego wzorca umowy, Spółka zaprzestała stosowania przypisanej jej praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. Jak wykazała Spółka, od tego dnia zawierała z konsumentami umowy pożyczki w oparciu o zmieniony wzorzec umowy ramowej, w którym nie ma kwestionowanego postanowienia.

W związku z powyższym, na podstawie art. 27 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stwierdzono zaniechanie stosowania przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, wskazanej w pkt IV sentencji decyzji.

Ad VII.

Stosownie do art. 26 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może określić w decyzji uznającej praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu zapewnienia wykonania zawartego w niej nakazu. W przypadku wydania decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania, stosownie do art. 27 ust. 4 ww. ustawy przepis art. 26 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Należy podkreślić, że w przedmiotowej sprawie Spółka uznała zarzut określony w pkt VI sentencji decyzji i w tym zakresie dokonała zmiany we wzorcu umowy, co potwierdzają umowy zawierane z konsumentami od dnia 26.02.2010r. Spółka oświadczyła Prezesowi Urzędu, że w sytuacji złożenia wniosku o kolejną pożyczkę klientom przesyłany jest aneks do umowy ramowej zawierający informację o usunięciu z umowy postanowienia zawartego w § 12 pkt 3. Tak więc w obrocie prawnym z konsumentami, z którymi Spółka zawarła umowę ramową i którzy nie wystąpili o kolejny kredyt funkcjonuje klauzula abuzywna. Faktem jest, że Spółka nie zmieniła umów ramowych zawartych z konsumentami i ma miejsce sytuacja trwających w momencie wydawania decyzji skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. Natomiast określenie w decyzji środków usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów służyć ma przede wszystkim eliminacji skutków naruszeń powstałych w efekcie stosowania przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Prezes Urzędu określił Spółce środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w przypadku umów wykonywanych w terminie 2 miesiące od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Celem określenia środków usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów jest doprowadzenie do stanu, w którym z obrotu prawnego z konsumentami zostanie wyeliminowana klauzula abuzywna. Spełnienie nakazu określonego w punkcie VII sentencji decyzji pozwoli na wyeliminowanie nieprawidłowości.

Stąd należało orzec jak w punkcie VII sentencji niniejszej decyzji.

Ad VIII.

Zgodnie z treścią art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 tejże ustawy.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniana jest wysokość nakładanych na przedsiębiorców kar. Norma prawna wynikająca z art. 111 ww. ustawy stanowi jedynie, iż przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa między innymi w art. 106 należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Wskazać również należy, że kara pieniężna może być nałożona na przedsiębiorcę niezależnie od tego, czy dopuścił się naruszenia przepisów ustawy umyślnie, czy też nieumyślnie. Z powyższego wynika, że kara może być nałożona bez względu na okoliczność występowania po stronie przedsiębiorcy winy rozumianej jako świadomość bezprawnego zachowania. Nałożona przez Prezesa Urzędu kara powinna ponadto pełnić funkcję represyjną (tj. stanowić dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i

konsumentów), a także prewencyjną, dyscyplinującą (tj. zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości). W zależności od stopnia naruszenia przepisów ustawy, ustala się funkcję prewencyjną lub represyjną za wiodącą. W opinii Prezesa Urzędu należy podkreślić aspekt edukacyjny i wychowawczy zastosowanego środka oraz wyrazić nadzieję, że odniesie on spodziewany skutek na przyszłość. Poza wymiarem indywidualnym kary należy zwrócić uwagę na jej wymiar ogólny, funkcję odstrasżającą i wychowawczą w stosunku do innych uczestników rynku.

Z uwagi na różnorodność stosowanych przez Spółkę praktyk, konieczne stało się wymierzenie pięciu kar pieniężnych.

1. Pierwszą karę określoną w niniejszej decyzji wymierzono w związku ze stosowaniem przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w punkcie I sentencji niniejszej decyzji. Praktyka ta polega na ustaleniu niezgodnie z art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim łącznej kwoty wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki. Charakter i uciążliwość tego naruszenia uzasadnia nałożenie na Spółkę kary pieniężnej.

Podstawą obliczenia wysokości niniejszej kary jest przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. W 2009 roku przychód uzyskany przez Spółkę wyniósł 1.633.334,41 zł. Maksymalna kara pieniężna, jaka może zostać nałożona na Spółkę w oparciu o art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wynosi zatem 163.333,44 zł.

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu określił wysokość kwoty bazowej na 0,1% przychodu Spółki, czyli kwotę na poziomie 1.633 zł.

Należy podkreślić, że każdy konsument ma prawo do bezpieczeństwa ekonomicznego, do rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w sprawach mających istotne znaczenie dla zabezpieczenia jego interesów. W obowiązującym porządku prawnym łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki nie może przekraczać 5% kwoty udzielonego kredytu konsumenckiego. Gdy udzielający kredytu konsumenckiego określą tę kwotę powyżej 5%, to jest to działanie antykonsumenckie. Określając warunki udzielania pożyczek to Spółka określiła kwotę wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki. Działanie Spółki w tym zakresie było nieumyślne. Prezes Urzędu uwzględnił, że Spółka nie dopuściła się uprzedniego naruszenia ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu uwzględnił również charakter naruszenia stwierdzonego na etapie zawierania kontraktu, które wpływa na etap wykonywania kontraktu. Przy określaniu wymiaru kary pieniężnej Prezes Urzędu uwzględnił również długotrwały okres naruszenia tj. stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów stwierdzonej w pkt I niniejszej decyzji od marca 2009r. Prezes Urzędu uwzględnił, że z usług Spółki korzystają konsumenci zainteresowani otrzymaniem w trybie uproszczonym krótkoterminowych kredytów o kwotach od 200 do 600 zł. Rozważana praktyka ujawniła się na rynku, na którym działa wiele podmiotów, wobec czego konsumenci mają swobodę przy podejmowaniu decyzji o zawarciu umowy z przedsiębiorcą i wybór ten nie jest ograniczony poprzez znikomą liczbę uczestników danego rynku.

Po ustaleniu kwoty bazowej przystąpiono do analizy, czy w niniejszej sprawie zasły okoliczności łagodzące i obciążające, które mogłyby mieć wpływ na wymiar kary. W przedmiotowej sprawie nie zaistniały okoliczności łagodzące. Okolicznością obciążającą jest natomiast w niniejszej sprawie znaczny zasięg terytorialny oddziaływania kwestionowanych praktyk, tj. zasięg ogólnopolski, co wpłynęło na podwyższenie kwoty bazowej kary o 20%.

W związku z powyższym z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji, ustalono wysokość kary na kwotę 1.960 zł (słownie: jednego tysiąca dziewięciuset sześćdziesięciu złotych). W ocenie Prezesa Urzędu wymierzona kara w wysokości 0,12% przychodu uzyskanego przez Spółkę w 2009 r. i stanowiąca 1,2%

maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki. Powyżej określona kara pieniężna nie przewyższa wysokości kary maksymalnej.

2. Druga kara pieniężna wymierzona w niniejszej sprawie jest związana ze stosowaniem przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w punkcie II sentencji decyzji. Praktyka ta polega na nieinformowaniu konsumenta przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia mu propozycji zawarcia umowy o kredyt konsumencki o możliwości pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wynikających z umowy.

Podstawą obliczenia wysokości niniejszej kary jest przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. W 2009 roku przychód uzyskany przez Spółkę wyniósł 1.633.334,41 zł. Maksymalna kara pieniężna, jaka może zostać nałożona na Spółkę w oparciu o art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wynosi zatem 163.333,44 zł.

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu określił wysokość kwoty bazowej na 0,1% przychodu Spółki, czyli kwotę na poziomie 1.633 zł.

Należy podkreślić, że każdy konsument ma prawo do bezpieczeństwa ekonomicznego, do rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w sprawach mających istotne znaczenie dla zabezpieczenia jego interesów. Informacja o możliwości pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wynikających z umowy ma dla konsumenta istotne znaczenie, szczególnie w sytuacji sporu ze Spółką. Nie udzielenie konsumentom takiej informacji jest działaniem antykonsumenckim. Naruszenie przez Spółkę ustawy było nieumyślne. Prezes Urzędu uwzględnił, że Spółka uprzednio nie naruszyła ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu uwzględnił również charakter naruszenia stwierdzonego na etapie przedkontraktowym, które wpływa na etap zawierania kontraktu. Przy określaniu wymiaru kary pieniężnej Prezes Urzędu uwzględnił również długotrwały okres naruszenia tj. stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów stwierdzonej w pkt II niniejszej decyzji od marca 2009r. Prezes Urzędu uwzględnił, że z usług Spółki korzystają konsumenci zainteresowani otrzymaniem w trybie uproszczonym krótkoterminowych kredytów o kwotach od 200 do 600 zł. Rozważana praktyka ujawniła się na rynku, na którym działa wiele podmiotów, wobec czego konsumenci mają swobodę przy podejmowaniu decyzji o zawarciu umowy z przedsiębiorcą i wybór ten nie jest ograniczony poprzez znikomą liczbę uczestników danego rynku.

Po ustaleniu kwoty bazowej przystąpiono do analizy, czy w niniejszej sprawie zasły okoliczności łagodzące i obciążające, które mogłyby mieć wpływ na wymiar kary. Okoliczności łagodzące nie wystąpiły. Okolicznością obciążającą jest natomiast w niniejszej sprawie znaczny zasięg terytorialny oddziaływania kwestionowanych praktyk, tj. zasięg ogólnopolski, co wpłynęło na podwyższenie kwoty bazowej kary o 20%.

W związku z powyższym z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji, ustalono wysokość kary na kwotę 1.960 zł (słownie: jednego tysiąca dziewięciuset sześćdziesięciu złotych). W ocenie Prezesa Urzędu wymierzona kara w wysokości 0,12% przychodu uzyskanego przez Spółkę w 2009 r. i stanowiąca 1,2% maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki. Powyżej określona kara pieniężna nie przewyższa wysokości kary maksymalnej.

3. Trzecia kara pieniężna wymierzona w niniejszej sprawie jest związana ze stosowaniem przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w punkcie III sentencji decyzji. Praktyka ta polega na nie potwierdzaniu konsumentom na

piśmie lub za pomocą innego statycznego nośnika informacji dostępnego dla konsumenta, w szczególności dyskiety, CD-ROM-u, DVD, informacji o których mowa w art. 16b ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów, przy udzielaniu konsumentom kolejnych kredytów konsumenckich przed zawarciem umowy lub gdy umowa jest na życzenie konsumenta zawierana z zastosowaniem środka porozumiewania się na odległość, który nie pozwala na doręczenie warunków umowy, niezwłocznie po jej zawarciu.

Podstawą obliczenia wysokości niniejszej kary jest przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. W 2009 roku przychód uzyskany przez Spółkę wyniósł 1.633.334,41 zł. Maksymalna kara pieniężna, jaka może zostać nałożona na Spółkę w oparciu o art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wynosi zatem 163.333,44 zł.

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu określił wysokość kwoty bazowej na 0,1% przychodu Spółki, czyli kwotę na poziomie 1.633 zł.

Jak podniosła Spółka „W celu redukcji kosztów operacyjnych oraz ułatwienia konsumentom korzystania z pożyczek SWS Kredyt, Spółka wdrożyła w lutym 2008r. wzór umowy o kredyt konsumencki o charakterze ramowym” (karty nr 48-49). Każdy podmiot ma prawo do kontrowania i redukcji swoich kosztów. Natomiast jak wykazano w uzasadnieniu przedmiotowej praktyki przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki fakt przedstawienia konsumentowi określonego w ustawie zakresu informacji Spółka jest zobowiązana potwierdzić konsumentowi na piśmie lub za pomocą innego statycznego nośnika informacji. Obowiązek ten dotyczy także sytuacji, gdy umowa zawierana jest z zastosowaniem środka porozumiewania się na odległość, który nie pozwala na doręczenie warunków umowy, niezwłocznie po jej zawarciu. W przedmiotowej sprawie naruszenie przez Spółkę ustawy było nieumyślne. Prezes Urzędu uwzględnił, że Spółka nie dopuściła się uprzedniego naruszenia ustawy. Skutki takiego działania Spółki na etapie przedkontraktowym uwidaczniają się na etapie zawierania i wykonywania kontraktu. Prezes Urzędu uwzględnił, że z usług Spółki korzystają konsumenci zainteresowani otrzymaniem w trybie uproszczonym krótkoterminowych kredytów o kwotach od 200 do 600 zł. Rozważana praktyka ujawniła się na rynku, na którym działa wiele podmiotów, wobec czego konsumenci mają swobodę przy podejmowaniu decyzji o zawarciu umowy z przedsiębiorcą i wybór ten nie jest ograniczony poprzez znikomą liczbę uczestników danego rynku. Przy określaniu wymiaru kary pieniężnej Prezes Urzędu uwzględnił również długotrwały okres naruszenia na etapie przedkontraktowym.

Po ustaleniu kwoty bazowej przystąpiono do analizy, czy w niniejszej sprawie zaszczyły okoliczności łagodzące i obciążające, które mogłyby mieć wpływ na wymiar kary. W przedmiotowej sprawie nie wystąpiły okoliczności łagodzące. Okolicznością obciążającą jest natomiast w niniejszej sprawie znaczny zasięg terytorialny oddziaływania kwestionowanych praktyk, tj. zasięg ogólnopolski, co wpłynęło na podwyższenie kwoty bazowej kary o 20%.

W związku z powyższym z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie III sentencji niniejszej decyzji, ustalono wysokość kary na kwotę 1.960 zł (słownie: jednego tysiąca dziewięciuset sześćdziesięciu złotych). W ocenie Prezesa Urzędu wymierzona kara w wysokości 0,12% przychodu uzyskanego przez Spółkę w 2009 r. i stanowiąca 1,2% maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki. Powyżej określona kara pieniężna nie przewyższa wysokości kary maksymalnej.

4. Czwarta kara pieniężna wymierzona w niniejszej sprawie jest związana ze stosowaniem przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w punkcie IV sentencji decyzji.

Podstawą obliczenia wysokości niniejszej kary jest przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. W 2009 roku

przychód uzyskany przez Spółkę wyniósł 1.633.334,41 zł. Maksymalna kara pieniężna, jaka może zostać nałożona na Spółkę w oparciu o art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wynosi zatem 163.333,44 zł.

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu określił wysokość kwoty bazowej na 0,05% przychodu Spółki, czyli kwotę na poziomie 816 zł.

Charakter i uciążliwość określonego w tym punkcie naruszenia uzasadnia nałożenie na Spółkę kary pieniężnej, gdyż praktyka stosowana na etapie zawierania kontraktu, która ma wpływ na etap wykonywania umowy stanowi środek do osiągnięcia antykonsumenckiego celu. Praktyka ta polega na rozpowszechnianiu prawdziwych informacji o prawie odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki w sposób mogący wprowadzić konsumentów w błąd, co do terminu w jakim można z tego prawa skorzystać. Spółka nie zamieściła rzetelnej informacji w żadnym z wzorców umowy stosowanych od 16.03.2009r. Spółka zmieniła wzorzec umowy, a jego stosowanie potwierdziła zawierającymi z konsumentami od dnia 26.02.2010r. umowami. Jednak w tym zakresie Spółka nie dokonała zmian w dotychczas zawartych umowach ramowych. Naruszenie przez Spółkę ustawy jest nieumyślne. Spółka nie dopuściła się uprzedniego naruszenia ustawy. W ocenie działania Spółki także istotny jest trwający od 16.03.2009r. długotrwały, ponad roczny okres naruszenia ustawy. Prezes Urzędu uwzględnił, że z usług Spółki korzystają konsumenci zainteresowani otrzymaniem w trybie uproszczonym krótkoterminowych kredytów o kwotach od 200 do 600 zł. Wpływ na wymiar kary miała również okoliczność, jakiego rodzaju kontraktów dotyczą przedmiotowe praktyki, specyfika rynku, na jakim ujawniają się one. Na rynku tym działa wiele konkurujących ze sobą podmiotów, co powoduje, że konsumenci mogą swobodnie decydować, z którym z przedsiębiorców zawrą umowę, wobec czego panujące okoliczności nie wymuszają na konsumentach zawierania umów z konkretnym przedsiębiorcą.

Po ustaleniu kwoty bazowej przystąpiono do analizy, czy w niniejszej sprawie zasły okoliczności łagodzące i obciążające, które mogły mieć wpływ na wymiar kary. W zakresie przedmiotowego zarzutu Spółka pozytywnie zareagowała na wszczęcie postępowania poprzez podjęcie działań mających na celu zaprzestanie praktyki, jakkolwiek nie stanowiących pełnego zaprzestania, co stanowi okoliczność łagodzącą zmniejszającą kwotę bazową kary o 20%. Okolicznością obciążającą, którą należało uwzględnić w procesie miarkowania niniejszej kary, jest natomiast znaczny zasięg terytorialny, na jakim ujawniała się rozważna praktyka. Zasięg ten można określić, jako ogólnopolski. Wymieniona okoliczność obciążająca podwyższa kwotę bazową kary o 20%.

Na ostatnim etapie sprawdzono, czy kara obliczona w ww. sposób nie przewyższa kary w maksymalnej wysokości, jaka została przewidziana w przepisie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Sytuacja taka nie ma jednak w niniejszym przypadku miejsca.

W wyniku obliczeń przeprowadzonych w wyżej opisany sposób, karę pieniężną z tytułu naruszenia art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów określono na poziomie 816 zł, co stanowi 0,05% przychodu.

5. Piąta kara pieniężna wymierzona w niniejszej sprawie jest związana ze stosowaniem przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w punkcie VI sentencji decyzji. Praktyka ta polega na stosowaniu w okresie od 16.03.2009r. do 25.02.2010r. we wzorcu umowy postanowienia stanowiącego klauzulę abuzywną. Zaniechanie stosowania zarzucanej praktyki nastąpiło z dniem 26.02.2010r. niezwłocznie po wszczęciu przedmiotowego postępowania.

Podstawą obliczenia wysokości niniejszej kary jest przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. W 2009 roku przychód uzyskany przez Spółkę wyniósł 1.633.334,41 zł. Maksymalna kara pieniężna, jaka może zostać nałożona na Spółkę w oparciu o art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wynosi zatem 163.333,44 zł.

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu określił wysokość kwoty bazowej na 0,02%

przychodu Spółki, czyli kwotę na poziomie 326 zł.

Spółka we wzorcu umowy stosowanym od 16.03.2009r. do dnia 25.02.2010r. umieściła niedozwolone postanowienie. W toku przedmiotowego postępowania Spółka zmieniła wzorzec umowy i z dniem 26.02.2010r. zaniechała stosowania przedmiotowej praktyki. Okres stosowania wzorca umowy nie był długotrwały, gdyż trwał krócej niż rok. Prezes Urzędu uwzględnił, że Spółka nie dopuściła się uprzedniego naruszenia ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu ocenił działanie Spółki jako nieumyślne. Prezes Urzędu uwzględnił, że z usług Spółki korzystają konsumenci zainteresowani otrzymaniem w trybie uproszczonym krótkoterminowych kredytów o kwotach od 200 do 600 zł. Wpływ na wymiar kary miała również okoliczność, jakiego rodzaju kontraktów dotyczą przedmiotowe praktyki, specyfika rynku, na jakim ujawniają się one. Na rynku tym działa wiele konkurujących ze sobą podmiotów, co powoduje, że konsumenci mogą swobodnie decydować, z którym z przedsiębiorców zawrą umowę, wobec czego panujące okoliczności nie wymuszają na konsumentach zawierania umów z konkretnym przedsiębiorcą.

Po ustaleniu kwoty bazowej przystąpiono do analizy, czy w niniejszej sprawie zasły okoliczności łagodzące i obciążające, które mogły mieć wpływ na wymiar kary. Okolicznością łagodzącą, która wystąpiła w niniejszej sprawie jest zaniechanie stosowania zarzucanej praktyki niezwłocznie po wszczęciu przedmiotowego postępowania. Uwzględniając ww. okoliczność łagodzącą, kwota bazowa kary została obniżona o 30%. Okolicznością obciążającą, którą należało uwzględnić w procesie miarkowania niniejszej kary, jest natomiast znaczny zasięg terytorialny, na jakim ujawniała się rozważna praktyka. Zasięg ten można określić, jako ogólnopolski. Wymieniona okoliczność obciążająca podwyższa kwotę bazową kary o 20%. Uwzględniając ww. okoliczność łagodzącą i obciążającą kwotę bazową kary obniżono o 10%.

Na ostatnim etapie sprawdzono, czy kara obliczona w ww. sposób nie przewyższa kary w maksymalnej wysokości, jaka została przewidziana w przepisie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Sytuacja taka nie ma jednak w niniejszym przypadku miejsca.

W wyniku obliczeń przeprowadzonych w wyżej opisany sposób, karę pieniężną z tytułu naruszenia art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie opisanym w pkt. VI sentencji niniejszej decyzji określono na poziomie 294 zł, co stanowi 0,018% przychodu.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie VIII sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Ad IX.

Stosownie do art. 77 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ww. ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach, w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Niniejsze postępowanie zostało wszczęte z urzędu i zakończone decyzją, w której Prezes Urzędu określone zachowanie Spółki uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazuje zaniechanie jej stosowania, a także określone zachowanie Spółki uznaje za

praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów i stwierdza zaniechanie ich stosowania. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu ze Spółką, których wysokość wyniosła 39,45 zł. Wobec czego Spółkę obciąża się kosztami postępowania w kwocie 39,45 zł (słownie: trzydziestu dziewięciu złotych i czterdziestu pięciu groszy).

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie IX sentencji decyzji.

Koszty niniejszego postępowania, na podstawie art. 264 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 Kpc – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie IX niniejszej decyzji, stosownie do treści art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479³² § 1 i § 2 Kodeksu postępowania cywilnego, przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach
Maciej Fragsztajn